

der hvilket Skibene seile, om den Stats Vre, som laaner Skibene sit Flag som et Bessyttelsesmiddel og som et Tegn paa, at de hore hjemme her i Landet, og denne Stat er altsaa berettiget til at fordre, at Skibene ikke alene seile med redelige Folk, men ogsaa med dygtige Folk, og dertil horer virkelig, at de forstaae deres Dont. Nu er det vist, at Navigationskundefskaben har taget et saa betydeligt Opfyng, at der vel kan vare Grund til at fordre en heel Deel mere nutildags end man fordrede i 1802; men blandt de Forordninger, man allerede dengang gjorde, er ogsaa den praktiske Dygtighed, og den erhverves kun ved at seile paa Soen. I 1802 opstillede man det Princip, at den, der vilde vare Styrmand, skulde vare over 20 Aar og have faret i 7 Aar som Matros. Den Tid var en Reise paa Vestindien et Aars Reise, og Reiser i Middelhavet vare i Almindelighed ogsaa meget lange, og, naar Forordningen altsaa mellem disse 7 Aars Reise forlanger saadanne Reiser som s. Ex. til Middelhavet og Vestindien, saa involverer det allerede en betydelig Tid af disse Aar tilbragt paa Soen. Naar den arede Forslagsstiller derimod siger, at, naar en Matros vil vare Styrmand, skal han have opnaaet en Alder af 21 Aar og faret i 7 Aar, saa involverer det paa ingen Maade, at han har faret i 7 Aar som Matros; thi han kan efter Lovforslaget i den Tid have faret som Kof eller som Skibsdreng eller som Tommermand, men i disse Egenstaber lærer han aldeles ikke at vare Matros, hvilket efter den nu gjældende Lov er Bestemmelsen, da den siger, at han i 7 Aar skal have faret som Matros. Jeg finder nu ikke begge disse to Bestemmelser nødvendige, og jeg vilde meget gerne indskrænke Antallet af Aarene, fordi man gjør hurtigere Reiser nu, og fordi de Midler, man har ombord til at lære at udføre sin Dont, ere en heel Deel bedre end i gamle Dage; derimod vilde jeg af det indskrænkede Antal Aar sætte en Sum af Tid, i hvilken Vedkommende virkelig skulde have været tilføes; thi man kan nu, som bekendt, seile Jorden rundt i mindre end et Aar, og en

Reise til Vestindien og tilbage eller til Island og tilbage medtager altsaa kun meget kort Tid, og af at have deeltaget i en saadan Fart følger altsaa aldeles ikke, at den Farende er bleven en dygtig Matros. Med Hensyn til, hvad der er Gjenstand for Overveelse i Ministeriet, skal jeg henholde mig til, hvad den høitærede Justitsminister har yttret, og jeg skal derfor ikke videre indlade mig paa at emendere det foreliggende Forslag og sige, hvori det burde vare bedre; jeg skal derimod stærkt fremhæve det Punkt, som den høitærede Justitsminister allerede har omtalt, nemlig hvorledes Lovforslaget stiller sig til Bærnepligten. Det forekommer mig at vare ganske rigtigt, at, da Staten har en Søværnepligtslov, som ifølge sin Natur maa vare ufuldkommen — ietmindste efter mit Skøn, da man nemlig ikke, man tilgave mig denne Parenthes, kan forene den frie Handel og Søfart med Tvangen til at blive hjemme og opfylde sin Bærnepligt; der er en Modsigelse deri, jeg er ikke lovsyndig nok til at sige, hvorledes det skal hæves, men det forekommer mig klart, at der er en Modsigelse i dette Punkt, og da vor normale Tilstand er Fredstid, og Handel og Skibsfart er en saa vigtig Sag for Danmark, saa skulde jeg, naar der skulde vælges imellem de to Ting, foretrække, at Handel og Skibsfart skulde have meest Frihed, og vi maatte da faae vore Folk til Søjeneften paa den Maade, som svarede bedst til Handels og Skibsfartens Interesse — saa maa den ogsaa, naar Individerne, de enkelte Sømand, komme og sige: giv os et Beviis for, at vi forstaae vor Dont, vare berettiget til at svare: Ja, men saa maae I først have opfyldt Eders Bærnepligt, og, naar derfor en Forandring som den tilføjede skulde finde Sted, vilde jeg meget insistere paa, at der blev optaget en Bestemmelse, som sagde: men de skulde først have opfyldt saa og saameget af deres Bærnepligt. Det er, hvad jeg omtrent har at bemærke i den Sag, og jeg skal slutte med, hvad jeg begyndte, nemlig bede det arede Thing ikke at lade dette Lovforslag gaae til 2den Behandling.